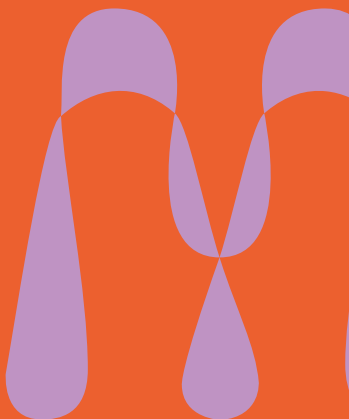

LETRES I MOLECULES

**Ciència, tecnologia
i humanitats a la
literatura catalana**

«Pompeu Fabra»,
llegia fa un moment,
«és l'únic català a qui tots
els catalans han obeït
plenament. Ell és l'únic
que ha vist realitzada
la noble ambició de tota
la seva vida, l'únic que a
l'hora suprema haurà
pogut dir: “Del meu treball,
res no ha estat debades.”»

Observació exacta, d'un
impressionant —i per contrast
emocionant— to verídic.
Josep Pla, *Homenots* (1958)

UNIVERSITAT POMPEU FABRA

Càtedra
Pompeu Fabra

upf.

El cas era que, a l'hora de marxar, no havia trobat encara la seva vocació. Per ell no existien més que tres carreres. Calia ésser metge, advocat o enginyer. Ningú no s'havia preocupat de fer-li entendre que existien altres professions on l'activitat humana podia assolir honra i guanys.

Prudenci Bertrana,
L'hereu (1931)

UNIVERSITAT POMPEU FABRA

Càtedra
Pompeu Fabra

upf.

¿La paraula escrita pot ser,
simplement, aquesta altra
memòria que perdura
més que nosaltres
i dona un xic de treva
a la nostra mort?

Maria-Mercè Marçal,
La passió segons Renée Vivien
(1994)

UNIVERSITAT POMPEU FABRA

Càtedra
Pompeu Fabra

upf.

La noia, originària d'un poble de la Franja de Ponent i més llesta que una fura, havia hagut de deixar els estudis per necessitats familiars.

Era la gran de set germans, tots nois excepte ella, i això tenia un preu. El sou del seu pare, empleat a les mines de carbó del poble, no abastava per omplir tantes boques i, tot i que la xiqueta era una estudiant brillantíssima, es van veure obligats a enviar-la a servir a Barcelona.

Relegada a la Ciutat Comtal, fent una feina que no era la que millor li esqueia, la Marisa, optimista de mena, no va abandonar mai el seu somni de fer una carrera i deia que allò de servir només ho faria una temporada.

Montse Vendrell,
Sabó de casa (2023)

UNIVERSITAT POMPEU FABRA

Càtedra
Pompeu Fabra

upf.

Les coses havien canviat,
jo havia canviat.
La cara més sorprenent
de la vida, la necessitat de
consumir vivències noves
per sentir-me més viu,
la tenia cada vegada més a
l'abast. I, fins i tot, potser jo
mateix m'havia diluït en el
passat, reflexionava sobre qui
era ara i què podia arribar a
ser en el temps de vida
que em quedava, en aquell
futur que desconeixia.
Em sentia com si em
trobara en els llimbs, en un
corredor de pas situat entre
el cel i l'infern, i ja no em
preguntava d'on venia,
sinó on anava.

Marc Pallarès,
Ulls verds (2009)

UNIVERSITAT POMPEU FABRA

Càtedra
Pompeu Fabra

upf.

